

nytt Valg, og Valgkredsens siden, hvis der heller ikke da stiller sig nogen Candidat, komme til at savne Repræsentant. Denne Udvei har jeg valgt, fordi jeg troer, det er magtpaaliggende, at man gjør det klart for Valgkredsen, at det er den selv, som skal gjøre sig Umage for at søge at fremkalde Tilstedeværelsen af en Repræsentant. Naar det politiske Liv sygner hen i den Grad, at Valgkredsen rolig sidder og venter paa, om der skulde indfinde sig En eller Anden, som kunde have Lyst til at repræsentere den, saa taber den hele politiske Repræsentation sin Betydning, og derfor har jeg troet, at man skulde lade Valgkredsen føle, at der var Noget, som i den Henseende paalaa den, og at den kom til at savne Udøvelsen af sin Ret, naar den ikke selv traf de fornødne Foranstaltninger i saa Henseende. Da jeg saaledes var kommen til den Bestemmelse, at ville forelægge det ærede Thing et Forslag til at fastsætte visse Bestemmelser om dette Punct, saa troede jeg dertil endnu at maatte knytte Forslag om Bestemmelser i andre Retninger, hvor man ogsaa har seet en temmelig stor Uvished fremherske. Det er skeet allerede ved forskellige Valg, at de Vedkommende, der ønskede at blive valgte, ere udeblevne og have sendt Attestationer, som Valgbestyrelsen da efter Valgloven var berettiget til at paakjende, om de maatte ansees fyldestgjørende for at rejsfærdiggjøre Udeblivelsen af Candidaten eller ikke. Man vil let see, at heri ogsaa ligger en Anledning til en overordentlig stor Vilkaarlighed. De Attester, de Erklæringer, som saaledes have været fremsatte for at rejsfærdiggjøre en Udeblivelse, have været af en høist forskjellig Natur. Man har havt Erklæringer om Reiser, som bleve foretagne, ikke i noget offentligt Anliggende og heller ikke i nogen fjern Egn af Verden, Reiser, som bleve foretagne, efterat man vidste, at Valget skulde foregaae, og saadanne Attester ere blevne antagne som gyldig Berettigelse til Udeblivelse fra Valget. Man har seet Attester, som sagde, at Lægen ikke holdt det tilraadeligt for den Vedkommende at gjøre den eller den Reise, at begive sig der eller derhen, eller at de Forhold, hvorunder den Vedkommende i det Dieblisk levede, vare af den Bessaffenhed, at Lægen ikke kunde tilraade ham

at reise til Valgstedet. Alle disse Attestationer ere blevne erkjendte for gyldige. Jeg siger ikke, om det har været rigtigt eller ei, jeg siger kun at man vil kunne indsee, at ligeoverfor de Ord, som staae i Valgloven, kunde Attester af lignende Art af mange Valgbestyrelser blive forkastede, og man vilde maaskee mindre kunne bebreide en Valgbestyrelse, at den havde forkastet dem, end man kunde bebreide andre Valgbestyrelser, at de havde antaget dem. Et Forhold af den Natur maatte indtræde, har været min Overbeviisning fra det første Dieblisk, Valgloven kom under Behandling. Jeg har taget en væsentlig Deel i at henlede Opmærksomheden paa det hele Valgsystem, som vi her have indført. Det er jo for en væsentlig Deel laant fra England; der er ingen Forpligtelse for Candidaten til at møde, og derfor har jeg ogsaa altid holdt paa, at man ikke skulde paalægge denne Forpligtelse, ikke for at blive mit Forbilledet absolut tro, men fordi det forekommer mig, at det ligger i Sagens Natur, at, dersom den paagjældende Candidat ikke anseer det for at være i sin Interessé at stille sig ligeoverfor sine Valgere, saa skal man lade det være hans Sag; man skal i den Henseende lade Frivilligheden raade. Det, man skal holde fast ved, er, at stille Stilleren i Forgrunden som den stedlig bekjendte Mand, den Mand, hos hvem man skal søge de Garantier, som man mange Gange ikke kan søge hos Candidaten. Naar Candidaten stiller sig, saa kan man høre paa hans Udtalelser, man kan ogsaa faae hans Troesbekjendelse; der kan ogsaa ledsage ham et vist Rygte, alt som han er en mere eller mindre bekjendt Mand; men der er visse Træk, der udgjøre den politiske Mand og hans Character, som spille en saa overordenlig Rolle, f. Ex. at vide, om det er en Mand, der spiller med Ord eller holder fast paa sin Overbeviisning, kort sagt, der er mangfoldige af den Art Ting, for hvilke det er vigtigt her, ligesom i saa mange andre Forhold i Livet, at have en Vorgen, man kjender, og det er Stilleren. Jo mere Vægt man lægger paa, at Stilleren skal være den, man holder sig til, den, som maa bære hele Skammen, Torten og Byrden, hvis den Mand, han har bragt frem for Valgerne,